

Krystyna Jamroz

Natura obdarowała ją silnym i pięknie brzmiącym sopranem dramatycznym, wielką muzykalnością, urodą i talentem aktorskim co czyniło z niej artystkę o ogromnych możliwościach twórczych. Wykorzystywała je świadomie w całej swojej karierze dając niezwykle sugestywne kreacje wokalnie – aktorskie, o których było głośno nie tylko w Polsce, ale i Europie. Przy tym wszystkim była osobą szczerze w muzycznym środowisku lubianą i szanowaną. Zawdzięczała to swojej życzliwości, ujmującemu sposobowi bycia i ciepłemu uśmiechowi. Uchodziła za artystkę pozbawioną zawodowej zawiści, potrafiła się cieszyć z każdego sukcesu przyjaciół i scenicznych kolegów.

Urodziła się 29 sierpnia 1923 roku w Busku –Zdroju, gdzie rozpoczęła też edukację muzyczną do gry na fortepianie. Szybko jednak dostrzeżono inny jej talent; nieprzeciętną urodę głosu co skłoniło rodziców do szukania możliwości jego kształcenia. Z tego względu niemal bezpośrednio po ukończeniu wojny i wyciszeniu powojennej zawieruchy cała rodzina przenosi się do Wrocławia gdzie Krystyna Jamroz została uczennicą prof. Ireny Bardy. Już niespełna po roku nauki, 3 maja 1946 roku, zadebiutowała na scenie Opery Wrocławskiej w niewielkich rolach Pazia i hrabiny Ceprano w Rigoletcie Verdiego u boku legendarnej Ady Sari, która w tym dniu rozpoczęła trzydniowe gościnne występy w partii Gildy. Swoją pierwszą premierę przeżyła Krystyna Jamroz 30 sierpnia 1946 roku kiedy zaśpiewała niewielką rolę Katy Pinkerton w nowej inscenizacji Madame Butterfly.

Solistą Opery Wrocławskiej była do 1958 roku. Później, za sprawą Zdzisława Górczyńskiego, przez cztery sezony występowała w Operze Poznańskiej. Od stycznia 1962 roku została solistką Opery Warszawskiej, którą w 1965 roku przemianowano na Teatr Wielki i przeniesiono z ul Nowogrodzkiej do odbudowanego gmachu na Placu Teatralnym. Ze stołeczną sceną operową związała swoje artystyczne losy aż do końca kariery.

Rozległy repertuar Krystyny Jamroz obejmował ponad 45 partii pierwszoplanowych, wiele z nich przygotowała pod kierunkiem Wandy Vermińskiej. Były wśród nich pozycje z żelaznego repertuaru operowego m.in. tytułowa Tosca, Aida, Turandot, oraz Amelia w Balu maskowym, Elżbieta w Don Carlosie i Tannhäuserze, Leonora w Trubadurze. Zawsze wielkim szacunkiem darzyła twórczość polskich kompozytorów, szczególne uznanie przyniosły jej partie w operach polskich, tytułowa Halka i Hrabina, Hanna w Straszny Dworze, Neala w Parii, Ulana w Manru i Psyche w Erosie i Psyche. Szczególne uznanie krytyków i publiczności przyniosły jej kreacje w polskich premierach i premierach światowych. Była pierwszą polską Magdą Sorel w Konsulu Menottiego, Matką w Więźniu Dallapiccoli i Katreną w Krutniawie Suchonia, a przede wszystkim znakomitą Matką Joanną w polskiej premierze Diabłów z Loudum Pendereckiego. Brała udział w prapremierze Chłopów i Odprawie posłów greckich Witolda Rudzińskiego oraz Trojanek Bruzdowicz.

Krystyna Jamroz

©G. Wyszomirska

Krystyna Jamroz, Zdzisław Klimek

© E. Hartwig

Budowana rozsądnie i konsekwentnie kariera Krystyny Jamroz trwała nieprzerwanie przez 34 lata. Była etatową śpiewaczką Opery Wrocławskiej, Opery Poznańskiej i Teatru Wielkiego w Warszawie, ale podziwiano ją też podczas licznych występów gościnnych w kraju i za granicą. Od stycznia 1960 roku występuje na scenach byłego ZSRR (Kijów, Ryga, Wilno, Moskwa), a w 1961 roku odnosi głośne sukcesy w Bułgarii (Sofia, Warna, Płowdiw, Stara Zagora) oraz jugosłowiańskim Splicie. Później trasa jej zagranicznych wojaży wiedzie przez: Holandię (1962r.), byłą NRD i RFN (1963r.), Węgry, Turcję i Rumunię (1965r.), Brazylię (1967r.) i Francję (1968r.). W 1971 roku wyjeżdża do Stanów Zjednoczonych gdzie na estradach San Francisco, Kalifornii i Oakland daje recitale i występuje w partii sopranowej w II Symfonii Mahlera (wspólnie z Jennie Tourel, pod batutą Garharda Samuela).

Od 1967 roku rozpoczyna pracę w składach jury na Międzynarodowych Konkursach Wokalnych. Pierwszy raz pojawiła się w tym charakterze w Rio de Janeiro. Następnie otrzymała zaproszenia z Tuluzy, Monachium, Paryża, Salzburga, Edmonton i Montrealu. Do tego ostatniego miasta została zaproszona w 1981 roku, był to ostatni udział Krystyny Jamroz w roli jurora konkursu wokalnego.

W uznaniu dorobku artystycznego w 1964 roku zostaje odznaczona Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, a w 1980 roku otrzymała Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski.

Rok 1977 przyniósł Krystynie Jamroz Nagrodę I stopnia Ministra Kultury i Sztuki. W 1980 roku, będąc w pełni sił twórczych, podejmuje trudną decyzję pożegnania się ze sceną. Kilka miesięcy po powrocie z Montrealu wyjeżdża do Kambodży towarzysząc mężowi dyplomacie. Niestety, we wrześniu 1985 roku pojawiają się pierwsze objawy, poważnej jak się szybko okazało, choroby, która czyni błyskawiczne postępy. Już w kwietniu 1986 roku zapadła decyzja o przeprowadzeniu skomplikowanej operacji. Po jej przeprowadzeniu okazało się, że czeka ją nieuchronna śmierć. Zmarła w Warszawie 9 lipca 1986 roku.

MAESTRO

©Adam Czopek
adamczopek@poczta.onet.pl